

110. møde.

Onsdag den 1. juni kl. 13.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Ragnhild Andersen* til socialministeren:

„Hvordan anvendes i praksis forsorgslovens § 282, hvori det hedder, at „i tilfælde, hvor hjælpen ydes til kvinder [enlige mødre], der er beskæftiget med nedsat arbejdstid, vil der ved beregningen af hjælpens størrelse kunne ses bort fra indtil halvdelen af den af pågældende oppebarne arbejdsindtægt“?“

Ragnhild Andersen: I april måned blev jeg af en enig moder fra Hillerød spurgt, hvor meget hun havde ret til at få i underholdshjælp, når hun arbejdede på nedsat arbejdstid og hendes fortjeneste i de seneste uger kun havde været henholdsvis 24 kr., 31 kr., 46 kr. og i en enkelt uge 48 kr. De tal, jeg har nævnt, er fortjenesten pr. uge, idet moderen, der arbejdede med rengøring på sygehuset, kun arbejdede 1, 2 eller 3 dage og kun i ganske enkelte tilfælde 4 dage om ugen. Denne moder oplyste, at hun var 59 år og forsørgede en 16 års søn, som var den sidste af en børneflokk på 5 drenge, som hun havde været alene med, fra hun var 35. Sønnen arbejdede på det tidspunkt, jeg talte med moderen, som arbejdsdreng, sørgede selv for sit tøj og betalte sin mor 30 kr. om ugen for kost, logi og renlighed. Familiens bolig var et gammelt hus, hvor lejen var 48 kr. 70 øre månedlig. Til trods for moderens store økonomiske vanskeligheder — hun oplyste f. eks., at hun kun kunne få tøj til sig selv ved at købe det brugt — havde hun søgt og opnået en læreplads til sønnen, som han kort tid efter skulle tiltræde. Som forståeligt er, havde denne mor, der på grund af sit dårlige helbred havde påbud fra lægen om ikke at arbejde mere end 4 timer daglig, søgt Hillerød kommune om hjælp, men pr. 1. april havde man imidlertid kun bevilget

hende huslejen, de 48 kr. 70 øre, og sagt nej til at yde moderen noget til ugentligt underhold, og på trods af lægeerklæringen krævede man, at hun skulle gå til kontrol på arbejdsanvisningskontoret.

I mit svar til moderen oplyste jeg hende om bestemmelsen i forsorgslovens § 282, som den højtærede socialminister selv i et svar til mig den 16. december 1959 — det står i Folketingstidende 1959-60, sp. 1933 — har fremhævet som en fordelagtig regel for sådanne enlige mødre, der gav dem mulighed for at blive bedre stillet end andre, der modtog kommunehjælp. Til min overraskelse hævdede denne moder imidlertid, at hun havde sendt en ansøgning, bilagt med lægeerklæring, til socialministeriet om lidt hjælp til ugentligt underhold, men at dette ikke havde virket. Hvis en fattig moder, der kun kan tjene 145-150 kr. månedlig, ikke kan få mere end de 48 kr. 70 øre til huslejen på en måned, kan efter min bedste overbevisning § 282 ikke være taget i anvendelse. Ganske vist har drengen som nævnt en indtægt, af hvilken han afleverer 30 kr. til moderen, men en dreng på 16 år skal formentlig også have god og rigelig kost og alle de andre fornødenheder, der hører til.

Da de enlige mødre tilsyneladende ikke får besked om, hvordan forsorgslovens § 282 skal forstås i praksis, og da jeg må forstå det således, at bestemmelsen uden tvivl er gennemført for at kunne blive til gavn for sådanne enlige mødre, har jeg fundet det rigtigt at spørge den højtærede minister, om han kan oplyse, hvilke regler, hvilken praksis, hvilken beregningsmåde der anvendes i kommunerne og bør anvendes over for sådanne enlige mødre, der arbejder på nedsat arbejdstid.

Formanden: Den højtærede socialminister har ordet. Jeg anmoder om at få mere ro i salen.

Socialministeren (Bomholt): Baggrunden for den særlige adgang, der er til efter forsorgslovens § 282, stk. 4, ved udmåling af underholdshjælp til enlige mødre at bortse fra indtil halvdelen af arbejdsindtægt hidrørende fra deltidsarbejde, er bl. a. ønsket om at bevare disse mødres tilknytning til